

STUDENTEN WEEKBLAD

7de Jaargang.
No. 36.

REDACTEUREN: D. A. DE FREMERY, M. J. GRANPRÉ
MOLIÈRE, J. H. TELDERS, J. P. VALKEMA BLOUW,
R. VER LOREN VAN THEMAAT.

Maandag
25 Sept. '05.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f 3,50, bij vooruitbetaling f 3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

J. WALTMAN JR
UITGEVER - DELFT

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen. Het adres voor redactie en administratie is: Binnenwatersloot 33.

Eerstvolgende REDACTIE-VERGADERING ten huize van den heer J. H. TELDERS, Spooringsingel 138, op Dinsdag 26 September '05, des middags om 4 uur.

Van de examens aan de T. H. S.

Hoewel op 't oogenblik over de examens, zooals die zullen worden afgenomen volgens de bepalingen van de nieuwe wet op het Hooger Onderwijs, nog weinig officieel bekend is, en nog zeer weinig officieel gezegd kan worden, zoo is het toch wenschelijk om voorloopig datgene, wat er van bekend is, eens te aanschouwen. Vooral omdat er tegenwoordig de meest uiteenloopende geruchten de rondte doen.

De nieuwe wet op het H. O. bepaalde in art. 33c, dat de voorwaarden voor verleening van den doctorstitel, de wijze, omvang en duur van examens en promotiën, de tijdstippen waarop zij worden gehouden en al wat verder daarop betrekking heeft, geregeld zouden worden, voorzover niet door de wet bepaald, door een algemeenen maatregel van bestuur.

Dit is dan ook geschied door het Kon. Besl. Stbl. No. 227 van 4 Juli 1905.

Hierin wordt eerst geregeld het examen ter verkrijging van een getuigschrift van bekwaamheid tot de studie aan de technische hoogeschool, wat we, als voorloopig ons minder interesseerende, buiten beschouwing kunnen laten.

Art. 7 bepaalt, dat er ter verkrijging van de ingenieurs diploma's, niet meer als tot nu toe de twee examens B en C noodig zijn, maar dat vereischt wordt het achtereenvolgens afleggen van drie examens, te weten: 1° het propaedeutisch, 2° het candidaats-, 3° het ingenieursexamen.

A.

Omtrent het propaedeutisch examen is nu verder nog het volgende bepaald:

a. Omtrent de te betalen gelden:

Voor het afleggen van elk examen aan de technische hoogeschool wordt een som van f 50 betaald.

Ingeval van afwijzing wordt voor de eerste herhaling van een examen geene betaling gevorderd.

Deze gelden worden in 's Rijks schatkist gestort (Wet H.O. art. 127).

Om tot 't examen te worden toegelaten, wordt overlegging aan de afdeeling of aan haar voorzittend lid gevorderd van het bewijs, dat de daarvoor gevorderde som is betaald (Kon. Besl. 227 art. 20).

b. Omtrent de tijdstippen waarop het kan worden afgelegd:

Kon. Besl. 227 zegt daarover in art. 17: Tot het afleggen van het propaedeutisch examen wordt gelegenheid gegeven vóór de zomervacantie en na de zomervacantie.

c. Verder:

De Minister van Binnenl. Zaken is bevoegd te bepalen, dat het propaedeutisch examen in gedeelten, mits binnen den tijd van één jaar, kan worden afgelegd (art. 17). Het getuigschrift of diploma van het propaedeutisch examen wordt uitgereikt door de afdeeling der algemeene wetenschappen (art. 22).

Afwijzing bij de examens geschiedt voorten hoogste één jaar (art. 22).

Om tot eenig deel dezer examens te worden toegelaten, moet de examinandus door het indienen van behoorlijk gewaarmerkte teekeningen of verslagen het bewijs hebben geleverd van voldoende practische beoefening der vakken waarover het examen loopt.

De examenvakken zijn voor:

1° Propaedeutisch civiel:

- de zuivere en toegepaste wiskunde,
- de theoretische en toegepaste natuurkunde,
- de waterbouwkunde,
- de architectuur,
- het technisch teekenen,
- het handteekenen.

2e Propaedeutisch bouwkundig.

- de zuivere en toegepaste wiskunde,
- de theoretische en toegepaste natuurkunde,
- de architectuur,
- het technisch teekenen,
- het handteekenen.

3e Propaedeutisch werktuigkundig.

- de zuivere en toegepaste wiskunde,
- de theoretische en toegepaste natuurkunde,
- de werktuigbouwkunde,
- de mechanische technologie,
- het technisch teekenen,
- het handteekenen.

4e Propaedeutisch scheepsbouwkundig, zelfde vakken als werktuigkundig, maar vermeerderd met: de scheepsbouwkunde.

5e Propaedeutisch electrotechnisch, zelfde vakken als werktuigkundig.

6e Propaedeutisch scheikundig.

- de zuivere en toegepaste wiskunde,
- de theoretische en toegepaste mechanica,
- de theoretische en toegepaste natuurkunde,
- de analytische scheikunde,
- de delfstofkunde,
- het handteekenen.

7e Propaedeutisch mijnen.

- de zuivere en toegepaste wiskunde,
- de theoretische en toegepaste natuurkunde,
- de delfstofkunde,
- de analytische scheikunde,
- het handteekenen.

Dit alles te vinden in de artt. 7—15.

Ten slotte bepaalt nog art. 31, dat voor de eerste maal examen afgenomen worden zal in 1906.

Uit dit alles blijkt dus dat het propaedeutisch examen veel overeenkomst heeft met het B.-examen.

De Wet of het Koninklijk Besluit bepaalt natuurlijk niets over den tijd van studie benodigd voor het verkrijgen van het propaedeutisch examen, maar zooals men wel aan de vakken zien kan, zal waarschijnlijk voor al de categoriën van ingenieurs dit examen aan het einde van het tweede studiejaar vallen.

Vergelijken we deze examens met de oude B.-examens, zoo blijkt:

Het examen wordt tweemaal per jaar gehouden.

Het examen kan in twee gedeelten gedaan worden mits binnen een jaar tijds.

Er moet f50 voor betaald worden.

Er moeten verslagen en teekeningen voor ingeleverd worden.

Dit laatste vooral kan heel wat gevolgen na zich slepen. Met het besluit, dat eischt dat door teekeningen of verslagen het bewijs wordt geleverd van voldoende practische beoefening

fening der vakken waarover het examen loopt, kan dus worden geveerd, dat alle categorieën natuurkunde-verslagen en beschrijvende-meetkunde-teekeningen maken, moeten de civielen en bouwkundigen bouwkunde-teekeningen, de werktuigkundigen werktuigkunde-teekeningen opleveren, en dit alles, voor het doen van het eerste deel van het examen.

Ook opent dit de mogelijkheid, dat er van den technoloog en den mijningenieur gevraagd wordt verslagen te maken over analytische scheikunde en delfstofkunde.

Het feit, dat er twee maal per jaar examen gehouden wordt, sluit niet in, dat men in Mei 't examen eens probeeren kan en zakkende het bijv. in September weer zou kunnen doen, want art. 22 opent de gelegenheid aan de examencommissie om den examinandus tot voor één jaar af te wijzen.

Echter is hierin niet duidelijk of men in Mei kan zakken voor het ééne deel en toch bijv. in September door het tweede gedeelte komen, wat waarschijnlijk zal kunnen.

Terwijl in de examen-eischen voor B stond: de hoogere meetkunde; de bolvormige driehoeksmeting en de analytische meetkunde; de differentiaal- en integraal-rekening, is daar nu bij het propaedeutisch examen voor in de plaats gekomen: de zuivere en toegepaste wiskunde, wat dus hoogstwaarschijnlijk al deze vakken zal omvatten.

Verder is de scheikunde van bouwstoffen komen te vervallen en verplaatst naar het candidaats-examen.

Art. 16 bepaalt: de examens kunnen schriftelijk, praktisch en mondeling worden afgenomen. Maar er is nog heel wat, wat nadere opheldering vereischt. Bijv. Civiel: Hoe doet men examen in waterbouwkunde; in architectuur, in het technisch teekenen, in het handteekenen? Hoe zijn de vrijstellingen te verkrijgen. Hoe doet de technoloog examen in delfstofkunde?

Welke vakken worden schriftelijk, welke mondeling en welke praktisch afgenomen?

Hoe zal de toepassing zijn van 't Kon. Besluit van Stbl. 225, waarin art. 7 de mogelijkheid tot verkrijging van vrijstelling openstelt, op grond van met gunstig gevolg geheel of gedeeltelijk afgelegd examen B of C?

Dit alles en nog veel meer vragen zou men kunnen doen, maar de praktijk zal daarvan de oplossing moeten brengen, en aangezien de examens „school-examens” zullen zijn, zal men die oplossing wel met vertrouwen tegemoet kunnen zien.

Voorloopig kan als praktische raad gegeven worden: verwaarloos geen enkel vak, en draag vooral zorg te teekenen.

Want nu de examens gesplitst afgenomen kunnen worden

FEUILLETON.

De Zweedsche Lucifer.

Door ANTON TSCHECOFF.

(Vertaald voor het Studenten-Weekblad).

(Vervolg.)

Na onderzoek van de omgeving en het opnemen van een plan daarvan, begaf het gezelschap zich naar den opzichter der goederen, om het protocol samen te stellen en een ontbijt te nuttigen. Tijdens dit ontbijt werd een levendig gesprek gevoerd.

„Het horloge, het geld, enz. . . . alles is er” begon Tchubikof. „Het is zoo zeker, als twee maal twee vier is, dat we hier niet met een moord uit roofzucht te doen hebben.”

„En dat de moord door een intelligent persoon is bedreven” merkte Djukowski op.

„Waaruit besluit ge dat?”

„Ik heb tot staving van mijne meening een Zweedschen lucifer, die onder de Boeren uit deze omgeving volkomen onbekend zijn. Dergelijke lucifers gebruiken hier alleen de grondbezitters, en die ook niet eens allemaal. De moord werd overigens niet door één, maar door minstens drie personen bedreven: twee hielden hem vast, en de derde worgde hem. Kljausow was sterk, en de moordenaars moesten dat weten.”

„Wat kon zijne kracht hem baten, wanneer hij, laat ons zeggen, sliep?”

„De moordenaars overvielen hem bij het uittrekken van zijne laarzen. Toen hij zijne laarzen uittrok, kon hij dus niet slapen.”

„Nu, leuter maar niet langer. Eet liever!”

„En naar mijne meening, edelgestreng,” zei de tuinier

is het mogelijk om de eischen voor iedere groep op te voeren, en hoogstwaarschijnlijk zal dat dan ook wel gebeuren.

B.

Het Candidaats-examen.

Heel veel van wat bij het propaedeutisch examen gezegd is, geldt ook voor het candidaats.

Ook moet men er f 50 voor betalen, en kan men daarvoor het eenmaal herhalen.

Ook hier zal men afgewezen kunnen worden tot één jaar toe.

Voor het afleggen van het candidaats-examen wordt gelegenheid gegeven voor de zomervacantie en op zoodanig andere tijden als door den Minister van Binnenlandsche Zaken mocht worden vastgesteld.

Ook dit examen zal gesplitst afgelegd kunnen worden mits binnen den tijd van één jaar en overeenkomstig een door den Minister van Binnenlandsche Zaken vast te stellen groepeerings.

Eveneens dat dit examen schriftelijk, mondeling of praktisch kan worden afgenomen.

Maar ook hier weer moeten teekeningen of verslagen worden ingeleverd vóór men tot eenig deel van het examen kan worden toegelaten.

Om een idee te geven van wat het candidaats-examen omvat, geven wij hier op wat de examenvakken zijn voor den werktuigkundige:

- a. de theoretische en toegepaste mechanica.
- b. de werktuigbouwkunde.
- c. de electrotechniek.
- d. de mechanische technologie.
- e. de kennis en het onderzoek van bouwstoffen.
- f. het administratief recht.

De bouwkunde blijkt dus als examenvak verdwenen te zijn; die is facultatief geworden.

Het handteekenen is eveneens verdwenen, en daar Koninklijk Besluit, Staatsblad 225, bepaalt, dat bezitters van diploma B behandeld zullen worden alsof ze hun propaedeutisch gedaan hebben, zoo behoeven de W_3 en W_4 nu niet meer te handteekenen.

Er bij gekomen is echter de electrotechniek.

Het zou te veel plaatsruimte in beslag nemen, indien we de examenvakken van 't candidaats-examen voor de andere ingenieurs gingen opgeven; daarvoor verwijzen we naar het Kon. Besl. Stbl. 227, wat toch ook aan ieder ander ten zeerste ter lezing aanbevolen wordt.

Eene vraag zal nu blijken: in hoeverre zullen diegenen, die er met hunne studie, toen ze hier aankwamen, er op

Jefrem, terwijl hij de samovar op tafel zette, „heeft niemand anders dan Nikolaschka dit boevenstuk volbracht.”

„Best mogelijk,” zei Psekow.

„Wie is dan die Nikolaschka?”

„De kamerdienaar van den genadigen heer, edelgestreng,” antwoordde Jefrem. „Wie anders dan hij? Een roover is het, edelgestreng, een zuiper en liederlijke kerel, God beware me! Hij bracht den genadigen heer altijd den brandewijn, hij legde hem in bed. . . . Wie zou het zijn, als hij het niet is? En eens, eerlijk gezegd, edelgestreng, heeft hij in een kroeg bezworen, dat hij den genadigen heer zou doodslaan. Dat was om Akuljka, om een vrouwspersoon. . . .”

„Hij hield er zoo'n soldatenmeid op na. . . . En zij beviel den genadigen heer, en hij heeft haar tot zich opgeheven; nu, en hij. . . . natuurlijk, was woedend. . . . Hij ligt nu juist dronken in de keuken. . . . huilt tranen met tuiten, en liegt dat de genadige heer hem verdriet deed. . . .”

„Dat is duidelijk, om Akuljka kan men nog eens woedend worden,” zei Psekow. „Het is wel eene soldatenmeid, eene boerin, maar. . . . Mark Iwanitsch heeft haar niet voor niets den naam van Nana gegeven. Ze heeft zoo iets over zich, dat aan Nana herinnert. . . . zoo iets verleidelijks. . . .”

„Ik heb haar gezien. . . . Ik weet. . . .” zei de rechercheur, in zijn notitieboekje snuffelend.

Djukowski werd rood en sloeg de oogen neer.

De landvoogd begon met de vingers op het schoteltje te trommelen.

De kreitsbestuurder hoestte en zocht iets in zijn portefeuille.

Alleen op den dokter scheen de vermelding van Akuljka en Nana geen indruk te hebben gemaakt.

De rechercheur gaf bevel Nikolaschka te halen.

Nikolaschka, een jonge, lange slungel met een mottigen neus en ingevallen borst, in een afgedankte jas van zijn meester trad de kamer binnen en boog voor den rechercheur tot bijna op den grond. Zijn gezicht droeg de sporen van

gerekend hebben in vier jaar tijds klaar te komen, dit kunnen uitvoeren met de nieuwe regeling.

Deze kunnen candidaats- doen voor de zomervacantie, en ook bepaalt de wet dat voor de zomervacantie het ingenieursexamen afgenomen moet worden (en op zoodanige tijden als door den Minister van Binn. Zaken mocht worden bepaald), zoodat waarschijnlijk deze studenten voor de zomervacantie nog hun geheele eindexamen zullen kunnen doen.

Wel eigenaardig staat er in het Kon. Besl. niet, dat er voor het ingenieurs-examen teekeningen en verslagen moeten worden ingeleverd. Echter juist omdat het 5de jaar grotendeels uit teekenoefeningen zal bestaan, zullen die waarschijnlijk voornamelijk gevraagd worden. De f 50 moeten worden betaald en ook kan men voor een jaar worden afgewezen.

Ook voor het candidaats-examen geldt weer de raad: verwaarloos geen enkel vak en vooral 't teekenen niet, want door de mogelijkheid van splitsing is er juist weer kans dat, hoewel de examens wel gemakkelijker zullen worden, de eischen zullen worden opgedreven.

Het candidaats-examen lijkt dus veel op het oude C-examen, slechts zal het eigenlijk hoofdvak daar minder gevraagd worden; zodoende houdt men dus het geheele laatste jaar over voor dat vak alleen.

Voor diegenen, die van Studievak wenschen te veranderen geldt nog de bepaling van art 19: Zij zullen bij de examens worden vrijgesteld van die vakken, waarin zij reeds op een der voorafgaande examens in gelijke of hoogere mate dan voor het nieuwe examen wordt gevorderd, bewijzen van bekwaamheid hebben gegeven,

Zooals men ziet zijn er nog vele details, juist over hoe men examens doen moet, die nog opgehelderd zullen moeten worden. Dat zal men moeten afwachten.

D. A. DE FREMERY.

Praatjes.

I.

Heeft u in den laatsten tijd de krant trouw gevolgd? Niet? Vond U 't niet interessant genoeg misschien, of houdt u niet van gebroken-beenen-en-armen-rubrieken of berichten over onbekende grootheden, of doet u niet aan politiek?

Nu, dat is nog allemaal geen reden om geen krant te lezen, want ronduit gezegd, die berichten zijn gewoonlijk erg vervelend, maar daar haal je ook niet de interessante

slapen en huilen. Hij was dronken en kon ternauwernood op zijne beenen staan.

„Waar is de genadige heer?” vroeg hem Tschubikow.

„Vermoord, edelgestreng.”

Nadat hij dit gezegd had, begon hij met zijne oogen te knippen en weer te huilen.

„Dat hij vermoord is, weten we wel. Maar waar is hij nu? Waar is zijn lijk?”

„Men zegt, dat hij uit het raam gesleept en in den tuin begraven is.”

„Hm. . . . De resultaten van het onderzoek zijn al in de keuken bekend . . . . 't Is kras. — Waar was jij, brave jongen, dien nacht, toen de genadige heer vermoord werd? Op Zaterdagavond dus?”

Nikolaschka hief het hoofd op, strekte zijn hals uit en begon te denken.

„Dat kan ik niet zeggen, edelgestreng,” antwoordde hij.

„Ik was dronken en herinner me dat niet meer.”

„Alibi!” fluisterde Djukowski lachend en zich in de handen wrijvend.

„Zoo. . . . nu, en waar komt dan het bloed onder het venster van je meester vandaan?”

Nikolaschka hief zijn hoofd opnieuw op en verviel weer in gepeins.

„Denk wat vlugger,” zeide de rechercheur.

„Ik weet het al. Dat bloed is van een kip, edelachtbare! Ik slachtte een kip. Ik slachtte haar doodgewoon, net als altijd, maar de kip rukte zich los en liep weg . . . . Vandaar ook dat bloed . . . .”

Jefrem betuigde, dat Nikolaschka werkelijk iederen avond kippen slachtte, en op verschillende plaatsen. Dat eene half-geslachte kip in den tuin rondgelopen had, had niemand gezien, maar de mogelijkheid ervan kon niet ontkend worden.

„Alibi!” lachte Djukowski. „En wat een onzinnig alibi!”

„Heb je tot Akuljka in eenige betrekking gestaan?”

dingen uit. Men moet een krant met verstand lezen en ik wil beproeven u eenig meer belang voor de journalistiek in te boezemen, door u attent te maken op een veel gesmade en toch zoo nuttige en aangename rubriek, die u wel gewoonlijk zult overslaan. En dat zijn de „Ingezonden Stukken”. De medewerking voor deze litteraire bloemlezing heeft in den laatsten tijd een buitengewoon hooge vlucht genomen en dat is ook niet te verwonderen in onzen tijd van sociale kwesties, eeuwigdurende rioleeringen, bevende huizen, vredesconferenties, oorlogen, kamerverkiezingen, automobiel-ongelukken, baldadig optreden van politie en wat niet al meer.

Alleen reeds het opschrift „Buiten verantwoordelijkheid van de redactie, kopy wordt niet teruggegeven” geeft er iets pikants aan. En wat een rijk gebied voor karakterstudie opent zich hier voor den aandachtigen, iet of wat filosofisch aangelegden lezer!

Een eigenaardig verschijnsel is, dat het stuk nooit begint met den persoon aan te spreken tot wien het gericht is, maar gewoonlijk is opgesteld in den vorm van een aangenamen kout met de redactie, soms ook in een stijl trillend van verontwaardiging, die gewoonlijk niet door den meest in vuur geraakten volksredenaar zou kunnen worden overtroffen. Het begint in den regel met „Geachte redactie!” of „Geachte redacteur!” „U zoudt mij een groot genoegen doen (eventueel „een grooten dienst bewijzen”) onderstaande regelen in uw veel gelezen blad op te nemen”. Wie hier van afwijkt is geen goed „ingezonden stukken schrijver.” Hoogstens kan worden toegelaten zinnen als deze: „Gij die steeds zooveel voelt voor recht en rechtvaardigheid, zult mij niet weigeren onderstaande regelen te plaatsen, enz.”

Na een dergelijk aanloopje zwelt des schrijvers rechtvaardige verontwaardiging over het onrecht der menschheid aangedaan, of wel over het mishandelen van paarden steeds meer, om op het eind ten top te stijgen in vele schoone medeslepemde volzinnen; en dan plotseling kruipt de schrijver in zijn schulp en sluit als beleefd mensch zijn stuk met een: „beleefd bij voorbaat dankzeggend voor de verleende plaatsruimte”. Niet altijd echter is het verloop van het epistel van dezen aard. Soms is het meer kwaadaardig zelfs giftig en uit zich dan in bewoordingen als „wanneer ik wat te zeggen had, ik verzeker u, ik zou . . . (naar believen een of andere beminnelijkheid invullen)” of het getuigt van diepe treffende bitterheid, en spreekt dan van de verdorvenheid der zeden en de laagheid der menschheid tot het u koud over den rug loopt en gij er 's nachts van droomt.

(Zie vervolg Tweede Blad.)

„Wie is er zonder zonden . . . .?”

„En de genadige heer heeft haar jou afhandig gemaakt?”

„Neen. Deze heer hier, mijnheer Psekow, Iwan Michailitsch.

„heeft me Akuljka afhandig gemaakt, en toen heeft de

„genadige heer haar Iwan Michailitsch weer afgenomen.

„Zoo zat die zaak . . . .”

Psekow werd verlegen en begon zich in het linker oog te wrijven.

Djukowski doorboorde hem met zijne blikken, bemerkte zijne verlegenheid en maakte eene beweging van verrassing. Hij zag, dat de opzichter blauwe kousen aanhad, wat hem vroeger niet opgevallen was. Die kousen herinnerden hem aan de blauwe draadjes, die hij aan den distelstruik had gevonden.

Ook Tschubikow wierp een scherpen blik op Psekow.

„Je kunt gaan!” zei hij tot Nikolaschka. „En veroorloof

„me nu een paar vragen, mijnheer Psekow. U was natuurlijk

„den nacht van Zaterdag op Zondag hier?”

„Ja, om tien uur soupeerde ik met Mark Iwanitsch.”

„En daarna?”

Psekow werd verlegen en stond op.

„Daarna . . . . daarna . . . . Ik weet het werkelijk niet,”

„stamelde hij. „Ik had veel gedronken . . . . Ik herinner

„me niet meer waar en hoe laat ik ingeslapen ben . . . .

„Wat staart ge me toch allen zoo aan? Alsof ik hem ver-

„moord had!”

„Waar werdt ge dan wakker?”

„Ik werd wakker . . . . in de keuken op de kachel . . . .

„Allen kunnen dat getuigen . . . . Hoe ik op de kachel

„gekomen ben, weet ik niet . . . .”

„Windt u niet zoo op . . . . Kendet gij Akuljka?”

„Dat wil zeggen . . . . Jefrem, breng nog wat thee!

„Wenscht ge thee, Jewgraf Kusjwitsch?”

Er volgde een drukkend, pijnlijk zwijgen, dat ongeveer vijf minuten duurde. Djukowski zweeg en wendde zijn

---

 ADVERTENTIEN.

M. W. BEEKHUIS
repeteert **WISKUNDE.**

W. TH. HOLTAPPEL,
Hugo de Grootstraat 27,
repeteert Wiskunde en Mechanica

Gebruikte Schrijftafel
te koop gevraagd.

Brieven met opgave van prijs, onder No. 3991s-w, aan het Bureau van dit Blad.

S. BRUIGOM,
Bloemenmagazijn en -kweekerij
HOUTTUINEN.
Telefoon interc. N°. 6.

Bouquetten, Kranzen, Versieringen enz.
Speciaal ingericht tot verzending.

Gelegenheid aangeboden voor 4 à 5 Heeren om degelijk te Dineeren. Ook gelegenheid voor 4 à 5 Heeren voor Koffietafel. Adres **OUDE DELFT 84.**

Door vertrek naar elders met 1 October **te huur aangeboden** een net gemeubileerde
Zitkamer met Werk- en Slaapkamers,
op netten stand te **DELFT.**
Te bevragen bij den Boekhandelaar **J. WALTMAN Jr.**

RIJ-JOOL.

Evenals vorige jaren houd ik mij ten zeerste aanbevolen voor **het leveren van**

Geassorteerde mandjes WIJN.

Indien 't mogelijk is, gelieve U s. v. p. bijtijds te bestellen.

Aanbevelend,

L. PENNING,

Vertegenwoordiger van The Continental Bodega Comp.
Café-Restaurant „**BAVARIA**”,
Binnenwatersloot No. 1.

J. C. C. WITTE, Fotograaf. COENDERSTRAAT 34.

Specialiteit in Kunstlicht-Opnamen.

Voorheen Compagnon en Assistent van J. OTTO. Vorige jaren verschillende Donderjolen, Diners, en wat dies meer zij, gefotografeerd hebbende, beveelt hij zich minzaam aan bij H.H. Studenten.

Sterk concurrerende prijzen. Solied en uitstekend werk.

Houdbaarheid en vlugge afwerking verzekerd.

Ten allen tijde voor Opnamen te ontbieden.

Coenderstraat 34,
Vis à vis Perron Holl. Spoor.

J. C. C. WITTE.

Levering van goede kwaliteit

CHAMPAGNE, RIJN-, MOEZELWIJN,
enz., in diverse concurrerende prijzen.

LIMONADES 1e SOORT.

Heele en halve gebraden KIPPEN.

Porties **GEFARCEERDE KIP ZONDER BEEN,**
gemakkelijk voor de consumptie.

Alles goed verpakt en bij vooruitbestelling.

RIJ-JOOL. Café-Restaurant „**Hotel CENTRAL**”,
WIJNHAVEN 7.

RIJ-JOOL.

Ondergeteekende beveelt zich beleefd aan voor de levering van

Appelbollen, Saucijzen- en Amandelbroodjes.

J. T. GUSSENHOVEN, CUISINIER,

Binnenwatersloot 30.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 25 SEPTEMBER 1905. No. 36.

Maar nog veel boeiender wordt de inzender, wanneer hij zich meer aan de bespiegelingen uit den ouden tijd gaat overgeven en met hartroerende spijt spreekt van al het goede der vervlogen jaren, dat nooit meer weerom komt, en van de vele goede en wijze mannen die de zaken zoo heel anders en zoo oneindig veel beter bestierd zouden hebben, en dan nog een of ander algemeen bekend goed en wijs man herdenkt en al diens goede en wijze daden en lessen voor de zooveelste maal aan de vergetelheid ontrukken gaat, tot het u eindelijk door al die goedheid en wijsheid zoo week om 't harte wordt, dat ook u een paar dikke tranen, over den achteruitgang der wereld over de wangen rollen.

Gaat nu echter niet denken dat er geen geestige ingezonden stukken schrijvers bestaan. Ook deze vindt men, zelfs droog-komieke, die zoo eenigszins van hun ingezonden stuk een schets maken, waarin zoo'n soort van stille boert doorschemert. Deze soort schijnt echter een eigenaardig zwak te hebben, n.l. dat zij er tien tegen een hun vrouw bij te pas moeten brengen om geestig te zijn; trouwens eene kwaal die ook wel beroepsjournalisten aankleeft, lees maar eens Rammelslag in L. en V., daar wordt zoo ongeveer de heele familie er bijgehaald.

Laat ik echter niet afdwalen en bij mijn geestigen inzender blijven. Meestal begint zijn stuk in dezen trant: „Ik zei zoo laatst al eens tegen m'n vrouw....” of „Toen ik laatst op 'n avond met m'n vrouw zat thee te drinken, zei ze ook tegen me....” soms nog versterkt door „dat zei mijn oome Jan zaliger ook altijd.” En dan volgt in verhalenden trant een prettig theopraatje waar de schrijver zoo tusschen door opmerkingen maakt die raak zijn en drommels raak ook. Zelfs vond ik er een, waarin werd verteld (natuurlijk veel grappiger dan ik het nu doe) dat m'n vrouw ook al tegen me zei:

„Manlief, weet je wat ik nou zoo naar vind, door al die opbrekerij in de stad is de heele stootkant van m'n rok afgesleten en nu moet je niet boos worden, maar verder is ie ook al niet mooi meer en ik kan er zoo toch heusch niet meer mee loopen en nou heb ik zoo'n alleraardigst wintercostuumpje bij..... gezien, dat moest je nou maar eens voor me koopen. Ik moet nou toch wat hebben....”

En dan nog een heele rij geestigheden, te veel om op te noemen.

stekenden blik niet van het bleeke gezicht van Psekow af. De rechercheur verbrak het zwijgen:

„We zullen wel naar het groote huis moeten gaan, om „daar de zuster van den gestorvene, Marja Iwanowna, te spreken. Misschien kan zij ons eene of andere aanwijzing „geven.”

Tschubikow en zijn helper bedankten voor het ontbijt en begaven zich naar het huis.

Ze vonden de zuster van Kljausow, Marja Iwanowna, eene ongetrouwde vrouw van vijfenveertig jaar, voor een ouderwetsch heiligenbeeld knielend. Toen ze in de handen der gasten de portefeuilles en mutsen met kokarden bemerkte, verbleekte ze.

„Ik moet vóór alles excuus vragen, dat we u, om zoo te „zeggen, in uwe aandacht storen,” begon de galante Tschubikow, na eene sierlijke buiging te hebben gemaakt. „Wij „komen tot u met een verzoek.... U hebt natuurlijk al „gehoord.... Het vermoeden bestaat, dat uw heer broeder „vermoord is..... Dat is nu eenmaal Gods wil..... „Den dood ontgaat niemand, koning noch boer. Kunt u „ons niet met eene aanwijzing, eene opheldering ter hulp „komen?”

„Ach,.... vraag me niets!” zeide Marja Iwanowna, nog bleeker wordend en het gezicht met de handen bedekkend. „Ik kan u niets zeggen! Niets! Ik bid u! Niets!..... „Wat kan ik.... Ach, neen, neen! geen woord over mijn „broeder! Al zou ik sterven, ik zeg niets!”

Marja Iwanowna begon te weenen en ging in de andere kamer. De rechercheur en zijn helper zagen elkaar aan, haalden de schouders op en trokken zich terug.

„Eene heks!” vloekte Djukowski, toen hij het groote huis weer verliet. „Blijkbaar weet ze iets en houdt ze het geheim.... „En ook het kamermeisje zette zoo'n gezicht.... Wacht „maar, wel verduiveld! We zullen er wel alles uit krijgen.”

Des avonds reden Tschubikow en zijn helper, door eene

Lees u hier maar veel van onder de thee, dan is 't werkelijk een niet al te inspannende lectuur.

Mijn onderwerp is echter met al deze verschillende typen nog lang niet uitgeput. Daar heeft u nog de inzender, die „nu eens aan de Redactie wou vragen of dit of dat nu zoo maar mag en of daar van overheidswege (c.q. hoogerhand) niets aan gedaan wordt, want dat de geachte redactie 't toch wel met hem eens zal zijn, dat 't een schande is dat zoo'n toestand zoo maar blijft voortbestaan, enz.”

Een van de vermakelijkste types is wel de zich opwerpende deskundige, die dan gewoonlijk onder een pseudoniem alle mogelijke zeer twijfelachtige technische of medische waarheden verkondigt, of wel zich verschuilt achter de bescheiden onderteekening „een niet-vakman”.

Verder de inzender-chevalier d'industrie, die stiekum in zijn stuk iets aanprijst van zeer twijfelachtig gehalte en op die manier een klein zwendeltje op touw beproeft te zetten en de zuinige huisvader-kleinhandelaar, die klaagt (misschien wel een bladzijde lang) over alle mogelijke misstanden in de maatschappij, om daarna te eindigen:

UEd. dw. dr. zoo en zoo, meester timmerman, Verlengde..... laan No. zooveel.

Ik zou er u nog verbazend veel van kunnen vertellen, maar ik zal toch ook wat aan u-zelf overlaten. Eén ding hoop ik: dat u nu voortaan de „ingezonden stukken” in de krant niet meer overslaat.

En wanneer u zelf eens wat schrijven wilt, geneert u zich niet. U kent nu zoo ongeveer de truc. De rest komt vanzelf.

△

Een en ander naar aanleiding van de polemiek tusschen Troelstra en v. d. Goes.

(Vervolg.)

Wat ik in mijn vorig artikel trachtte duidelijk te maken, was het meeningsverschil tusschen Marxisten en revisionisten, dat ik voor mij als de grondoorzaak beschouw van den twist tusschen Troelstra en Van der Goes. Het komt er nu op aan, aan te geven, waarom ik dat inzicht ben toegedaan en hoe die opvatting aan de hand der artikelen in quaestie is te demonstreeren.

Dat Troelstra revisionist is, is bekend genoeg. Zooals ik reeds zeide, is het revisionisme het product van de praktijk, althans meer dan dat van theoretische bespiegelingen. Ik stel me voor, dat men eerst inzag, dat het Marxisme, hoeveel waarde het ook heeft gehad en nog heeft, als richtsnoer

bleeke maan beschenen, naar huis. Ze zaten in den wagen en overdachten nog eens alle aanwijzingen. Beiden waren vermoeid en zwegen. Tschubikow hield er trouwens toch niet van, onderweg te praten, en de snapper Djukowski zweeg terwille van den ouden man. Het laatste deel van den weg hield hij het zwijgen intusschen niet langer uit, en begon:

„Dat Nikolaschka bij de zaak betrokken is, — non dubi- „tandam est. Men ziet aan zijne fratsen, wat voor kerel het „is.... Het alibi verraadt hem geheel en al. En het is „niet twijfelachtig, dat hij het initiatief niet genomen heeft! „Hij was een dom, gehuurd werktuig, nietwaar? Ook de „bescheidene Psekow speelt hierin niet de laatste rol. De „blauwe kousen, zijne verlegenheid, dat van vrees op de „kachel kruipen na den moord, het alibi en Akuljka....”

„Zoo, alweer aan 't zwetsen! Naar jou meening is ieder, „die Akuljka gekend heeft, de moordenaar? Zoo'n heet- „hoofd? Een zuigflesch moest je hebben, inplaats van een „onderzoek te doen! Je hebt Akuljka ook het hof gemaakt, dus ben je ook in de quaestie verwickeld?”

„En bij u heeft Akuljka ook een maand als keukenmeid „gediend, maar.... ik zeg niets. In den nacht van Zater- „dag op Zondag speelde ik met u kaart, heb u dus gezien... „Anders had ik u misschien ook wel verdacht!”

„Maar het gaat hier niet om dat meisje. Het gaat hier „om een laag, gemeen gevoel.... Dien bescheiden jongen „man beviel het niet, ziet u, dat hij de overhand niet behield. „Eigenliefde, ziet u... Wilde zich wreken.... En dan.... „zijne dikke lippen duiden op groote zinnelijkheid. Herinner „u, hoe hij met zijne lippen smakte, toen hij Akuljka met „Nana vergeleek. Dat de kerel van hartstocht vergaat — „is duidelijk! Dus: gekrenkte ijdelheid en onbevredigden „hartstocht. Dat is voldoende, om een moord te begaan. „Twee zijn er dus in onze handen; maar wie is de derde? „Nikolaschka en Psekow hielden hem vast. Wie worgde

niet overal bruikbaar was, en dat men daardoor en dus daarna in zijn studeerkamer kritisch schiftingswerk ging ondernemen. Het revisionisme is over het algemeen dan ook minder eene andere leer, dan wel eene, die een kleiner gebied omvat dan het Marxisme, daardoor een niet zoo groot aantal eischen stelt aan de gezindheid van den socialist en dus minder exclusivistisch te werk gaat. De revisionisten willen geene nieuwe levensbeschouwing, maar wel nieuwe inzichten ter oplossing van eene nuchtere broodvraag propageeren. Bovendien hebben ze, daar ze meer met de directe nooden van het werkende volksdeel kennis maakten, het onnutte leeren inzien van „principiën-reiterei”, hebben ze begrepen, dat de arbeiders niet van plan zijn tot morgen te wachten, indien een dier vele nooden vandaag gelykend kan worden; dat hetzelfde dus geldt voor de beweging, die naast een strijd voor een doel in de toekomst, er een voert voor zoo spoedig mogelijke opheffing van afzonderlijke misstanden op politiek en economisch gebied. Naar hunne opvatting die m. i. de juiste is, doen ze door dit laatste de theorie volstrekt geen geweld aan, wanneer ze slechts zorgen, het klassekarakter der Arbeiderspartij en de daardoor geëischte strijdwijze niet uit het oog te verliezen. Daarvoor te waken is hunne zaak. Theoretisch is ook door de Marxisten hierop weinig aan te merken. Het verschil ligt in het trekken van de grens, bij welker overschrijding dat klassestandpunt verloren dreigt te gaan. Zoo behoeft een compromis met eene of andere burgerlijke partij in de oogen der revisionisten volstrekt niet tot verzaken van dat standpunt te leiden, terwijl de Marxisten, kracht zoekende in het isolement, en dit fiere woord maar al te vaak tot eene belaching makende, in zulk eene toenadering tot eene bourgeoispartij eene verloochening van het klassekarakter der beweging zien.

Troelstra heeft dan ook reeds vroeger getracht, dit verwijt te ondervangen. In eene in 1901 voor S. L. te Amsterdam gehouden rede, over „Theorie en Beweging”, die later, meer uitgewerkt, in druk verscheen, zegt hij het volgende:

„Het optreden der sociaal-democratie in het Parlement moet wel leiden tot het compromis. Zeker bestrijdt zij „daar de burgerlijke partijen en de regeering; maar zij zal „meermalen gedrongen zijn, de regeering te steunen (men „denke aan Italië en Frankrijk) en dan kan zij zich niet „meer geheel onttrekken aan de verantwoordelijkheid voor „het bestaande. En deze noodzakelijkheid dwingt haar „vanzelf tot compromissen met de burgerlijke klassen. „Allerlei onderwerpen komen in de Kamer ter sprake, die „met den klassenstrijd niets te maken hebben. Wanneer „kanalen gegraven moeten worden en grond ontgonnen, „dan moeten we meedoen omdat zulke werken de algemeene „ontwikkeling bevorderen, ook al worden daardoor kapita-

„hem? Psekow is schuchter, verlegen, bovendien een lafaard. „Menschen als Nikolaschka weten niet, hoe ze met een „kussen een moord kunnen begaan; ze werken met bijlen, „knuppels. . . . Het worgen is dus door een ander gedaan, „maar — door wien?”

Djukowski trok zijn hoed diep in de oogen en verviel in gepeins. Hij zweeg, totdat de wagen voor het huis van den rechercheur stilhield.

„Eureka”, riep hij uit, het huis binnentredend en zijn overjas uittrekkend. „Eureka, Nikolaï Jermolaitch! Ik begrijp niet, dat dat me niet vroeger is ingevallen. Weet u, wie de derde geweest is?”

„Laat me met rust! De tafel is gedekt. Kom, ga mee soupeeren!”

De rechercheur en Djukowski zetten zich aan tafel. Djukowski schonk zich een glaasje brandewijn in, stond op, sloeg zich op de borst en zeide met fonkelende oogen:

„Luister nu: de derde, die met den schurk Psekow aan den moord schuldig is, en Kljausow met het kussen heeft verstikt, — was een vrouw! Ja zeker! Ik bedoel de zuster van den vermoorde, Marja Iwanowna!”

Tschubikow verslikte zich in den brandewijn en staarde Djukowski met groote oogen en open mond aan.

„Jij. . . jij bent. . . jij. . . je hersens. . . ben je soms niet wel?”

„Ik ben volmaakt gezond. Goed, voor mijn part ben ik gek, maar hoe wil u anders haar verlegenheid bij ons bezoek verklaren? Hoe wil u anders hare weigering verklaren, eene aanwijzing te geven? Laten we nog aannemen, dat dit alles niets beteekent — goed! best! — Denk dan eens aan hunne onderlinge verhouding! Zij haatte haren broeder! Zij is eene oud-geloovige, hij was een woesteling, een atheïst. . . . Dat is de bron van haren haat! Men vertelt, dat het hem gelukt is, haar wijs te maken, dat hij

„listische en burgerlijke belangen gebaat. . . . Zoo loopen „de belangen der verschillende klassen, in de theorie zoo „scherp gescheiden, in de praktijk dikwijls dooreen en is „het vaak moeilijk, in dien wirwar van belangen den juisten „weg te vinden”.

En verder:

„Zij (de sociaal-democratie, M. K.) kan niet zeggen: wij „zullen alleen in de Kamer komen als er iets behandeld „wordt, dat direkt met den klassenstrijd in verband staat. „Zij zou daarmede feitelijk afstand doen van allen parlemen- „tairen arbeid en hare zetels in het Parlement moeten „opgeven. Want het zijn de nooden des volks en niet de „algemeene theorie, die de sociaal-democratie naar het „Parlement brengen. Als arbeiders-organisatie, als „beweging voelt zij zelf die nooden en wil er voor strijden. „Het volk, de verdrukte klasse, rekent op haar. De theorie „ziet echter meer de maatschappelijke ontwikkeling, de „toekomst. Ziehier weer eene bron van conflicten, als de „Kamerleden geene rekening houden met de theorie, of de „theoretici van geene leniging van nooden willen weten dan „volgens plannen, voor welke uitvoering de tijd nog niet „rijp is.”

Het klinkt dan ook wel zeer fier, wanneer v. d. Goes, zooals voor de laatste herstemmingen te Leiden, zegt, dat de sociaal-democraten in geen geval v. d. Vlucht moesten stemmen, ook al zouden we daardoor de tariefwetten krijgen, maar toch lijkt zulk eene uitlating me wel zeer bedenkelijk. Zeker, wanneer we v. d. Vlucht met Lohman vergelijken, dan is er tusschen beide al een heel minimaal verschil waar te nemen, maar dat is niet de eenige quaestie, die bij eene keuze tusschen twee conservatieven ter sprake komt. Is de doorvoering van eene wet eene directe ramp voor de arbeidersklasse, dan zou slechts, indien tegenhouden van die wet een grooter nadeel in de toekomst kon doen verwachten, het steunen der regeering, die het voorstel indiende, gemotiveerd zijn. Maar is die wet onder alle omstandigheden een duurzaam nadeel, dan kan niets of niemand den arbeider verbieden, zijne stem uit te brengen op een candidaat van de tegenstanders van het regeeringsvoorstel. Hierdoor wordt geen enkel beginsel geschonden en kan het klassekarakter worden gehandhaafd; en woorden als die van v. d. Goes toonen niet alleen, dat men tusschen de bourgeoispartijen onderling geen verschil maakt, ze nog steeds als de „éene reaktionaire massa” beschouwt, maar ook, zooals Troelstra terecht opmerkt, eene onverschilligheid voor de gevolgen van te nemen maatregelen, die slechts geëvenaard wordt door de zucht, „het beginsel” zuiver te houden, ook al wordt dit noch door de doorvoering van dien maatregel, noch door het achterwege blijven daarvan geschonden. En het verwijt van de mannen van de practijk

een engel van Satan was! In hare tegenwoordigheid was hij gewoon, spiritistische séances te geven. . . .”

„Nou, en. . . .?”

„U begrijpt het nog niet? Zij, een oud-geloovige, heeft hem uit fanatisme vermoord. En dat zij hem, het onkruid, den woesteling, gedood, en zoo de wereld van den anti-Christ bevrijd heeft, houdt ze voor eene verdienste, voor eene godgevallige heldendaad! O, u kent de oud-geloovige oude ongetrouwde dames niet! Lees Dostojewski maar eens! En wat schrijven niet Leskow, Petscherski! . . . . Zij, en zij was het, ik verwed er mijn hoofd om! Ze heeft hem doen stikken! O, die vrouwen! Stond ze niet dáárom voor het heiligenbeeld, toen we binnenkwamen, om ons te bedotten? „Ik zal daar gaan knielen en bidden, dan zullen ze denken, dat ik rustig ben, en hen niet verwacht heb!” Dat is de methode van nieuwelingen onder de schurken! Nikolaï Jermolaitch! Mijn beste! Geef de zaak in mijne handen! Laat mij ze persoonlijk tot een eind brengen. Toe, beste! Ik ben ze begonnen, ik wil ze ook beëindigen!”

Tschubikow maakte met het hoofd eene afwerende beweging en fronste de wenkbrauwen.

„Wij zijn zelf ook wel in staat, moeilijke quaesties uit te pluizen”, zeide hij. „En jou zaak is het, je neus niet te steken in dingen, die je niet aangaan. Schrijf, wat men je dikteert, — dat is jou werk!”

Djukowski sprong op, ging heen en sloeg de deur achter zich dicht.

„Een snuggere kop, zoo'n kanaille!” mompelde Tschubikow, hem naziende. „Een handige kerel! Van tijd tot tijd alleen maar wat te vurig. . . . Ik zal hem op de kermis een sigarenetui voor zijne toewijding moeten koopen. . . .”

(Wordt vervolgd.)

aan de theoretici, dat deze de voeling met de werkelijkheid te veel uit het oog verliezen, en het beginsel stellen boven directe leniging van de nooden des volks, is m. i. dan ook volkomen op zijne plaats.

Hier ligt dus eene bron van conflicten. Beschuldigingen als die van beginselverzaking, opportunisme, stemmenvangst, enz., door de Marxisten zoo vaak den revisionisten naar het hoofd geworpen, vinden hune oorzaak eenerzijds in het feit, dat de laatsten slechts een deel van Marx' leer voldoende achten, om er hun sociaal-demokraat-zijn op te baseeren, en dus in daden, die met het overige gedeelte in strijd zijn, geen bezwaar kunnen zien, — anderzijds in de vasthoudendheid der Marxisten aan het beginsel, welke zoover gaat, dat ze geneigd zijn, zich bij alle voorkomende quaesties te wenden tot de theorie, om te weten, wat deze er van zegt. Zegt ze niets, dan houden ook zij plichtmatig hunne mond en achten ze eene onverschillige houding tegenover de gerezen moeilijkheid volkomen gerechtvaardigd. En de gevolgen zijn: òf polemieken, die van weerskanten met meerdere of mindere heftigheid worden gevoerd, òf belemmeringen, die de practici op hunne propaganda-vergaderingen ondervinden, doordat de debaters der tegenpartij hun om de ooren slaan met uitspraken van Marxisten, die met de hunne strijdig zijn.

* * *

De strijd tusschen Marxisme en revisionisme is in Duitschland reeds sedert meer dan tien jaren in vollen gang. Dat hij eerlang ook in ons land zou uitbarsten, was te verwachten, den groei der beweging ook hier in aanmerking genomen. Het onweer is ten slotte dan ook losgebroken, en met eene heftigheid, die ons, socialisten, allen pijnlijk aandeed. Troelstra heeft de quaestie zuiver gesteld, was in alle opzichten zakelijk, en deed het verschil in politiek inzicht van beide partijen duidelijk genoeg uitkomen. Van der Goes intusschen heeft de geheele zaak op haar smalst genomen, en doet een aanval op Troelstra's karakter, die, hoewel correct naar den vorm, van inhoud stuitend is, en dit zou zijn, zelfs al had hij gelijk. Troelstra schreef in hoofdzak over de bij de herstemmingen gevolgde taktiek en knoopte daaraan beschouwingen vast over het drijven van sommige partijgenooten, die hij met groote hardnekkigheid ziet dwalen. Voor zoover hij tref, deed hij dat met goede bedoeling, in het belang van de zaak, die hij dient, en minder om persoonlijk ondervonden krenking, dan wel uit vrees voor een verkeerden koers in de arbeidersbeweging. En toch, Van der Goes ziet geene andere beweegreden dan heerschzucht en tracht die slechte eigenschap in vier lange artikels aan te toonen. Dat Troelstra, die èn als kamerlid, èn als propagandist, èn als redacteur van „De baanbreker”, „De Sociaal-Demokraat” en „Het Volk” een politiek doorzicht heeft getoond, dat bewondering verwekt, in wiens handen dan ook terecht een voornaam deel van de leiding der beweging berust; dat hij, die met Schaper wellicht het meest van alle Nederlandsche socialisten voor parlementairen arbeid geschikt is, en die noch van karakter noch — als Fries — van koppigheid ontbloeit is, — dat Troelstra het meer dan eens noodzakelijk heeft gevonden, zijn wil door te drijven in het belang der beweging en tegen het streven der Marxisten in, dat, volgens hem naar een noodlottig eind zou leiden — is dit alles een bewijs enkel en alleen van heerschzucht? Heeft men niet evenveel, ja in verband met Troelstra's verleden méer recht, dit toe te schrijven aan zijne liefde voor de goede zaak, de arbeidersbeweging? Juist wat Troelstra gepresteerd heeft, moest tot voorzichtigheid manen. Hij heeft de carrière, die hij, met zijne capaciteiten, als burgerlijk advocaat stellig had gemaakt, opgeofferd terwille van zijne denkbeelden. Dit alleen reeds is eene daad van zelfverloochening, waartegen het verwijt van heerschzucht in het niet valt; zoowel zijne beurs als de bevrediging dier z.g. heerschzucht zouden in het andere geval ongetwijfeld wèl gevaren zijn.

En thans staat hij in de arbeidersbeweging op eene plaats, die, werd ze ingenomen door een politiek onbetrouwbaar man, leidende aan onbevredigde heerschzucht, voor de beweging allernoodlottigst zou kunnen worden.

Denken we slechts aan Frankrijk, dan wordt het duidelijk, hoeveel voldoening een bloc-politiek als die van Millerand kan schenken aan iemand, die er van houdt, potentaat te spelen. En juist bij de laatste stemmingen en herstemmingen was de gelegenheid, dit voorbeeld te volgen, voor Troelstra zoo gunstig mogelijk. Toch deed hij het niet, en bleef hij het standpunt der partij handhaven.

En tóch is hij heerschzuchtig, zegt v. d. Goes.....

Troelstra's daadwerkelijke praestaties worden door zijn

tegenstander overigens niet ontkend, maar ook niet als bewijzen voor het tegendeel van heerschzucht, of minstens als die voor afwezigheid daarvan, opgevat. V. d. Goes' beschuldiging is gebaseerd enkel en alleen, of althans in hoofdzak, op een z.g. ultimatum, door Troelstra gesteld, en dat m. i. op eene nog geheel andere wijze is uit te leggen als door v. d. Goes is gedaan.

De quaestie is deze.

Troelstra beklagt zich in zijne artikelen over de tegenwerking, door hem als redacteur van „Het Volk” van de zijde der theoretici ondervonden, waardoor hij zich indertijd dan ook genoopt zag, de hoofdredactie er aan te geven, vroeger, dan oorspronkelijk in zijne bedoeling lag. Daarbij kwamen de aanvallen op het jongste congres op zijne leiding van het blad gedaan, die hem diep griefden. Hij acht zich daar „in een hoek getrapt”, en nu moge men een ander en milder oordeel over het gebeurde hebben, in elk geval kan men het recht, eene dergelijke opinie daaromtrent te huldigen, allerminst ontkennen aan den man, wien alles het meest aanging. Zulk een oordeel is altijd subjectief en daardoor niet voor discussie vatbaar.

En nu trekt Troelstra zijne conclusie, die me volkomen juist lijkt: „Ben ik de politieke leiding van het „blad niet betrouwd wegens onvastheid,” of om welke „andere reden ook, dan is ook de politieke leiding in mijne „handen niet veilig.”

En verder: „Het votum van wantrouwen, als hoe danig ik de discussiën over „Het Volk” moet opvatten, „geldt mijne gansche werkzaamheid voor de Partij, en ik „zal dan ook niet nalaten, indien zelfs de schijn van dit „votum op mij blijft rusten, aan dat votum in vollen omvang, voor elk gebied van werkzaamheid, gevolg te geven.”

Met andere woorden, zegt v. d. Goes, die zijn aanval voor 't grootste deel op het boven geciteerde baseert, Troelstra eischt de redactie van „Het Volk” voor zich op, onder bedreiging, anders de Partij en de beweging voor goed te verlaten. Maar deze conclusie van v. d. Goes is beslist onjuist. Troelstra eischt hier volstrekt niet, weer als hoofdredacteur te worden aangesteld, en dit lag, zooals later duidelijk bleek, ook niet in zijne bedoeling. Hij wil niet anders, dan de uitspraak van de Partij, dat zijne leiding niet onvast is geweest, en laat verder de redactie-quaestie in het midden.

Dit had v. d. Goes gemakkelijk kunnen begrijpen en met zijne averechtsche conclusie vervalt het voornaamste motief, waarop hij zijn verwijt van heerschzucht steunde.

Maar, zegt v. d. Goes verder, de vorm van dit ultimatum is plomp en stuitend: Troelstra vraagt hier herstel van grieven, onder bedreiging van heengaan. En nu zal menig een, die zijne tegenstanders overigens gelijk geeft, hem zijn zin geven, omdat zij zijn verdwijnen als een ramp zouden beschouwen. Toegegeven, dat deze noodlottige strekking inderdaad aan het „ultimatum” eigen is, kan men dat dan aan Troelstra verwijten? V. d. Goes wijst geen beteren, wijst zelfs in het geheel géén weg aan, dien onze politieke leider had kunnen inslaan, behalve dezen, dien hij volgde. En een andere weg was er m. i. ook niet. Troelstra's houding in deze was volkomen correct, en men heeft geen recht, hem te verwijten, dit standpunt te hebben ingenomen, nu een bétter ontbrak.

M. K.

(Slot volgt).

BERICHTEN EN MEDEDEELINGEN.

De colleges van Prof. BOLLAND zullen wederom aanvangen op Maandag 2 October, 's avonds te 7 ure, in zaal 16 der Technische Hoogeschool.

De cursus zal een volledig collegium logicum zijn.

Namens het comité,

R. VER LOREN VAN THEMAAT.

ADRES-VERANDERING:

C. BOEKE, vroeger Oostsingel 86, thans ALKMAAR.

Brieven aan den Secretaris van Apollo voorloopig te zenden aan den Heer L. C. L. W. SLOTH BLAAUBOER.

(Zie vervolg Derde Blad.)

ADVERTENTIËN.

AANBEVELING tot het
verhuren van Piano's en Orgels.
F. J. RAAR, Nieuwstraat 6.

Heden verscheen bij den Uitgever J. WALTMAN Jr.
te Delft:

REDE

uitgesproken door CLARENCE FELDMANN, E. I.,
bij de aanvaarding van het ambt van Hoogleraar in de
Electrotechniek aan de Technische Hoogeschool te Delft,
op den 13den September 1905.

Prijs f 0,40.

Th. VAN LEIPSIG.

WIJNHAVEN 3, (EN PEPPERSTRAAT).

Teekenborden, Schragen,
Teekenhaken, Driehoeken,
Rekenlinialen.
Passerdoozen Richter en Riefler,
enz., enz.
Teekenpapieren,
Dictaatcahiers, enz., enz.
„The College”-Vulpenhouder f2.

Russisch.

Ondergeteekende is voornemens te ROTTERDAM een
Cursus te openen in de Russische Taal,
cursusduur 2 jaar, telkens van 20 Sept. tot 20 Juli d. a. v.
Deelneming tegen f 35,- per jaar; halfjaarlijksche voor-
uitbetaling.

J. W. RUTTEN,

Leeraar a/d Openbare Handelsschool te Amsterdam.

Leerboek der Russische Taal door J. W. RUTTEN.
Prijs . . . . . f 2,65.

Passage Bureau

J. DE KUYSER & ZONEN,

Oude Delft 229 en 231.

Stv. Mij „Rotterdamsche Lloyd”,
via Rotterdam-Marseille.

Stv. Mij „Nederland”,
via Amsterdam-Genua.

Alle informatiën zoowel voor passagiers als voor ver-
zending van goederen kosteloos verkrijgbaar.

HEES & Co.,
EN GROS.

--- FABRIKANTEN VAN --- **DELFT.**
MUZIEKINSTRUMENTEN. EXPORT.

FILIALEN:
Amsterdam.
Haarlem.
Den Haag.
Delft.
Maassluis.

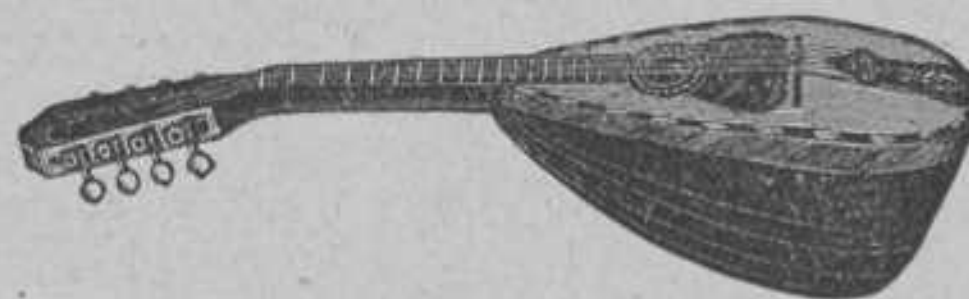
ORGELS. - PIANO'S.
ALGEMEENE MUZIEKHANDEL.

Huur-Piano's van af f 4,- per maand.

VERTEGENWOORDIGERS DER
ODÉON-SPREKMACHINES EN -RECORDS.

Eenigste Contractanten voor Nederland en Koloniën der **Mandolines** van

FRANCESCO MAGNOLI,
NAPOLI.

GUISEPPE RESINA,
NAPOLI.

Speciale Catalogussen voor Snaren-Instrumenten gratis op aanvraag.

Café-Restaurant „Hotel Central”,
Wijnhaven 7, DELFT.

BUDWEISER URQUELL

aus dem Bürgerlichen Bräuhaus Budweis.

== GEGRÜNDET 1795. ==

Hoflieferanten Sr Majestät des Königs von Würthemberg.

Spatenbräu. Heinekens Gerstebier.

RESTAURANT DEN GEHEELEN DAG.

STUDENTEN WEEKBLAD

7de Jaargang.
No. 36.

REDACTEUREN: D. A. DE FREMERY, M. J. GRANPRÉ
MOLIÈRE, J. H. TELDERS, J. P. VALKEMA BLOUW,
R. VER LOREN VAN THEMAAT.

Maandag
25 Sept. '05.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f 3,50, bij vooruitbetaling f 3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

J. WALTMAN JR.
UITGEVER. ✦ DELFT

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen.
Het adres voor redactie en administratie is:
Binnenwatersloot 33.

Het Huis Lambert van Meerten te Delft.

Gedurende de vacantie werd aan alle studeerenden aan de Technische Hoogeschool, toen nog P. S., eene circulaire verzonden namens de Vereeniging „Huis Lambert van Meerten”, behelzende een verzoek om eene bijdrage in de kas van genoemde vereeniging, opdat het mogelijk ware, 't Huis Lambert van Meerten, dat bestemd is voor Museum van Kunst en Kunstnijverheid — onbezwaard den lande te kunnen aanbieden. Velen hebben deze circulaire waarschijnlijk door vacantiereis of uitstедigheid niet in handen gekregen, anderen openden haar misschien niet eens in de vacantiëvreugde — de meesten zullen gedacht hebben wat bij te dragen en vergaten dit in den stillen loop der dagen; althans het resultaat had veel grooter kunnen zijn.

Tóén ontbrak het der Commissie nog aan een 26 duizend gulden, héden is het reeds een minder groot bedrag, dat vereischt wordt, om in October, wanneer de overdracht waarschijnlijk zal plaats hebben, den Staat een Onbelast Gebouw te kunnen aanbieden. Nu zijn in Delft een 1000 studenten. Indien ieder eens wat, zij 't gering misschien, bijdroeg, hoe betrekkelijk groot zou dan niet reeds het totaal zijn.

„Maar we weten er niets van” zal menig studeerend jongeling zeggen, „we weten zoo flauw wel, dat er een museum zal komen, maar wat hebben wij daarmee te maken?”

Als gij 't mij toestaat en wilt luisteren, zal ik trachten hier wat van 't Huis Lambert van Meerten te vertellen, uit den aard der zaak een weinig onvolledig, maar naar ik hoop voldoende om uwe belangstelling op te wekken.

Om een en ander 't best te vernemen, wendde ik op een avond mijne schreden naar den Heer J. L. Schouten, den vader van het Huis van Meerten.

De Heer Schouten ontving mij zeer voorkomend en in zijne kamer, — die tusschen haakjes, een voorbeeld is van gelukkige toepassing van oudheden en antiquiteiten in het dagelijksch leven en voor het dagelijksch gebruik — vertelde hij mij zeer bereidwillig menige bijzonderheid over zijn geliefd „Huis”.

De heer Schouten is een van die gelukkige menschen, wien het gegeven is, zich een ideaal interieur te kunnen scheppen.

De meubeleering van zijne woning noemde ik zoo even reeds een voorbeeld van toepassing van mooie dingen uit vroeger eeuwen in het hedendaagsche huishouden. Bij hem drinkt men thee uit oud-Saksisch porcelein, eet men van oud-Delftsch, zit men te praten in ideale oude stoelen, rust het oog op oud-blauw, op oude kasten, op oude schilderijen, alles geplaatst en gehangen, om het zóó te kunnen gebruiken, of waar noodig, om als juist aangebrachte versiering te dienen.

En ook in het Huis van Meerten was dat zoo in den goeden tijd, met dit verschil echter, dat het huis van den Heer Schouten, modern en dus niet goed een geheel met den inhoud willende vormen, bij den heer van Meerten vervangen was door een woonhuis, voor de toekomstige aankleeding als geknipt. Het Huis van Meerten is er gekomen om eene bestaande verzameling een goed te-huis te geven.

Feitelijk om nu tot den Heer Schouten terug te keeren: deze is de grondlegger van de verzameling van den Heer van Meerten.

Reeds in zijn Studententijd had de heer S. een „bekende kamer”, vanwege de oudheden, waarmede hij deze had angekleed. De geest van opsporen van antiquiteiten was dus ook toen al over hem vaardig.

't Was niet te verwonderen, dat de vrienden van den Heer Schouten, van lieverlede óók bevangen werden door de liefde voor oude dingen, en zoo kwam het, dat een van hen: Lambert van Meerten, op een goeden dag voorstelde, den ganschen kamerinboedel over te nemen om deze als „begin” voor eene verzameling oudheden te gebruiken. Hij had dan al vast iets en de moeilijke aanvang werd zoo vermeden.

De Heer Schouten trad in deze schikkingen en scheidde — waarschijnlijk noode — van zijn geliefden „ouden rommel”.

Dit is de oorsprong van de verzameling „van Meerten.” De Heer S. bleef een wakend en spiedend oog houden over de verzameling, die langzamerhand aangroeide.

Hij stond den Heer van Meerten bij in allen aankoop en 't is dus niet te verwonderen, dat het hem smartte de verzameling, die twintig jaren van zijn leven omvatte — onder den hamer te zien komen.

En dit geschiedde.

Het is niet noodig hier in beschouwingen te treden, genoeg is 't te zeggen, dat de zaken van den Heer van Meerten een minder gunstigen loop namen en dat al de kunstschaten, die zich los in het toen reeds gebouwde huis bevonden, tegen eene som van honderd duizend gulden eenige jaren geleden werden verkocht.

De Studentenkamer-inboedel was dus in 20 jaren geworden eene verzameling, zóó kostbaar, dat ze eene ton gouds waard was.

Hieruit moge blijken hoe groot de liefde van de beide verzamelaars voor die mooie overblijfselen uit vroeger eeuwen, wier verkrijging en opzameling zooveel geduld, kennis en goeden kijk vereischen, wel was.

Het was nog in den goeden tijd, toen de verzameling „van Meerten” al schooner en schooner werd, toen even zeldzame als prachtige stukken om de gunstigste plaatsing vroegen, dat het plan rijpte, die schoone collectie een goed onderkomen te verschaffen.

Het was wederom de Heer Schouten — zijn naam komt hier telkenmale voor, maar dit is niet anders mogelijk waar hij zoo geheel met 't Huis verbonden is — 't was wederom hij, die de eerste plannen ontwierp voor een modelhuis, een huis, voor al die schoonheden van vroeger, die de heer van Meerten bezat. „Er is” zegt het Bouwkundig Weekblad van 17 November 1894 — „er is wellicht nooit eene bouwwerk tot stand gekomen, waarbij van zulk eene groote mate van collegialiteit, onderlinge vriendschap, samenwerking en waardeering blijk is gegeven, als het woonhuis van den heer L. A. Van Meerten te Delft. De wordingsgeschiedenis, in slechts korte trekken medegedeeld, kan het aantonen.

De heer Van Meerten droeg zijn vriend, den heer J. L. Schouten te Delft, het bouwen van een woonhuis op, en verzocht — toen deze aan de plannen werkte — heel vriendschappelijk den heer A. Le Comte om een „krabbeltje” voor den gevel.

Niet wetende, dat zijn vriend Schouten al bezig was, maakte de heer Le Comte de gevraagde schets, die door den heer Schouten zoo mooi werd gevonden, dat hij met vriendschappelijke offervaardigheid zijn eigen gevel-ontwerp ter zijde legde. Want zooals het „krabbeltje” het zeide, was het beider intentie, die gemeenschappelijk kon worden uitgewerkt.

De heer Schouten werkte zijne plattegronden verder uit, zorgde voor alle constructieve details en de uitvoering van het geheel; de heer Le Comte detailleerde zijn gevel, ontwierp den binnenbouw, maakte de belangrijke details daarvan zelve, ontwierp ook het plan voor den tuinaanleg, en . . . . . zoo kwam in alle eensgezindheid en ten genoeg van allen die er bij betrokken waren, dit werk tot stand.”

Hoe eenvoudig staat het daar, maar hen, die dit schoone huis gezien hebben, van binnen vooral ook, zij zullen begrijpen, dat die totstandkoming eene groote, zeer groote arbeidskracht vereischte.

Het huis Lambert van Meerten vormt een schier onberispelijk geheel; het gebruik maken van de oude meesterwerken van houtsnijkunst, die de kern van de verzameling „van Meerten” uitmaken, is werkelijk geniaal.

Zie dadelijk na 't binnenkomen aan 't eind der vestibule eens dat deurtje.

Hoe schoon is niet het vraagstuk om het oude het nieuwe aan te passen, opgelost.

En zoo is het geheele huis, en vooral de hal, ééne getuigenis van het kunnen van de heeren Schouten en Le Comte.

Het huis Lambert van Meerten dunkt mij bij uitstek geschikt voor een museum.

Er zijn groote en goede kamers, die voor expositie en aankleding met oude meubelen en gebruiksvoorwerpen allergeschikst schijnen; er zijn ook nog vertrekken daartoe minder bruikbaar, die uitstekend als uitstallingskamers zullen kunnen aangewend worden.

Het huis binnentredende komen wij in eene ruime vestibule; eene mooie, oude bank is nog behouden gebleven en siert dit voorhuis; eene fraaie deur geeft toegang tot een portaal, hetwelk uitkomt in de hal, het schoonste gedeelte van het huis.

Deze hal kan men met recht een kunststuk van architectuur noemen. Het hooge licht, door de gekleurde ruitjes binnestroomend, geeft een vroolijken kalmen glans aan 't donkere eikenhout der betimmering, speelt glimmend over de koperen kandelaars op de trapkolommen, en geeft het geheel, ook bij druilig weer, een aanblik van gezelligheid, die U met groot genoegen een ganschen tijd daar zou doen vertoeven.

We vervolgen echter de richting die wij kwamen en komen alsnu in de voormalige studeerkamer, een flink groot vertrek, in den tuin uitkomend. Eene deur geeft ons toegang tot de er naast gelegen tuinkamer, van waar wij een blik kunnen slaan in den mooien, zij 't niet zoo heel grooten tuin, aan het eind waarvan een oud steenen poortje uit een afgebroken Delftsch huis, schuil gaat onder donkergroene klimopblaren, schuil gaat zóó, dat de fraaie nobele versiering er schier onder bedekt wordt.

Eene menigte vogels, niet verontrust door vrouw poes of heer kater, heeft dien tuin, waarover een weemoedig waas van eenzaamheid hangt, tot woonplaats gekozen en leeft daar alsof het een paradijs ware!

Hunne rust zal niet zoo heel lang meer duren, vreezen wij.

De tuinkamer verlatend, door de hal gaande, komen wij in 't vroegere salon.

Langs den wand is eene hooge lambriseering, ontworpen door den heer Le Comte, die zich aansluit bij eene fraaie schouw en eene even fraaie deurbetimmering.

Een blik op eene fotografie van vroeger, toen deze kamer nog geheel gemeubileerd was, doet zien, hoe mooi een geheel men toen verkregen had.

De „salon” is aan straat gelegen, evenals de „eetkamer” aan de andere zijde der vestibule, waaraan het prettige licht door de gekleurde ruitjes tegen het zoogenaamd Japansch behangsel als 't ware teruggekaatst, eene held're stemming geeft.

Wij stijgen nu in de hal — het middelpunt van 't huis, waarin gij telkens terugkomt — den trap op, bewonderen in 't opstijgen de prachtige colonnetten — eene van de merkwaardigste zaken uit 't huis, en staan stil bij den uitbouw boven de binnenplaats, waar vier van de schoonste colonnetten gebruikt zijn om een hoekje te helpen vormen zóó ideaal, als men dat zelden zal zien.

Deze 4 colonnetten behooren tot eene verzameling van 18 stuks, welke de heer Schouten alle als vensterkolommen in het huis heeft weten toe te passen.

Op sommige van hen staat 1537, het jaar waaruit ze afkomstig zijn.

Hunne schoonheid en merkwaardigheid (ze zijn schier de beste specimen houtsnijwerk uit hun tijdvak) is dermate, dat afgietsels ervan, die de heer J. Schouten liet vervaardigen, door de meeste landen gekocht en als voorbeelden in museums geplaatst werden.

Verder gaande komen wij links in de „Oud-Hollandsche Kamer”, waar nog de fraaie oude betimmering aanwezig is en de „logeerkamer”, een frisch vertrek aan den voorkant van het huis.

Eene deur geeft toegang tot een „boudoir”, een klein vertrekje, waarnaast het groote „atelier” — de werkkamer van wijlen den heer Van Meerten.

Aan den achterkant van het huis bevinden zich de slaapkamers, ruime frissche moderne vertrekken, zeer geschikt voor eventueel noodige expositie-zalen. Tevens bevindt zich daar eene badkamer, die nu wel van bestemming zal moeten veranderen. Een trap leidt dan naar de zolderverdieping; hier vindt men de dienstbodenkamers en zolders.

Eene merkwaardigheid is hier, dat eene deur toegang geeft tot het . . . . . dak, waarop door zinken wandelpaadjes gelegenheid wordt gegeven het unieke gezicht op „Delft van boven” te bewonderen.

Men zou daar tijden kunnen doorbrengen, daarboven, tusschen al die oude roode daken van de bejaarde Delftsche huizen, met dien afkijk in oude tuinen met reuzenboomen en die goede groote kerk boven alles uit.

Zulke wandelplaatsen op de daken der huizen is een lievelingsdenkbeeld van den heer Schouten, dat vooral in 't mooie oude Delft alle reden van bestaan heeft.

Vermeldenswaard is dat het geheele huis centraal verwarmd is, en men dus geen last zal hebben van hinderlijke dikke kachels en vieze steenkolenbakken, die maar al te vaak een huis ontsieren.

Zooals men ziet biedt het „Huis van Meerten” de toekomstige collectie eene flinke ruimte.

Waaruit zal deze collectie bestaan? wat heeft men voor plannen?

Voor zoover het mij mogelijk is geweest hierover een oordeel te vormen, is het plan van den heer Schouten, dat na aanvaarding van het Huis door de Regeering, het door deze zal worden ingericht.

Fraaie voorbeelden van oude kunstnijverheid zullen de kamers doen herleven; de daartoe geschikte vertrekken zullen dan prijken met mooie oude meubelen, aan de wanden zullen oude koperen voorwerpen de bewondering vragen, zal 't bescheiden „blauw” een plaatsje krijgen, zal kortom voor elk bezoeker een beeld opstaan van 't schoone verleden.

Dáár zullen studenten (en ook niet-studenten) zich kunnen rekenschap geven van wat mooi is in meubels; in kunstnijverheid.

Hier zullen zij door eene zuivere omgeving ook zuiverder gaan voelen voor het mooie om hen, en zullen ze gaan haten het plat-leelijke van veel van tegenwoordig en van de verlopen eeuw.

Maar ook voor nieuwe voortbrengselen der Kunstnijverheid zal plaats zijn; schoone verbruiksvoorwerpen van tegenwoordig zullen ook hun hoekje vinden.

En dan zal er eene boekerij komen.

Plaatwerken en boeken over kunst zal deze hoofdzakelijk bevatten.

En wat juist het mooiste is: deze zullen zeer gemakkelijk ter inzage worden gesteld.

Het is een ideaal van den heer Schouten, dat men alle voorwerpen die in 't Museum zullen komen, zal kunnen bezien, dat wil zeggen goed zal kunnen bezien, zal kunnen opmeten, en schetsen.

Dat men de boeken, zij 't ook de fraaiste, goed zal kunnen bestudeeren, zonder een bewaker achter den stoel te hebben staan.

„Maar vreest U niet dat de leergrage jeugd in te grooten ijver zal beschadigen, of uit té groote ambitie platen zal uitscheuren of gansche boeken meenemen?” — vroegen wij den heer Schouten.

Deze wist wel, dat zulke dingen aan de P. S. (aan de Technische Hoogeschool komt zoo iets wel niet meer voor) voorkwamen; maar wat nood — 't nut van gemakkelijk bestudeeren van kunstwerken en boeken daarover is té

groot, dan dat het door het verloren gaan van een enkel plaatwerk zou kunnen bemoeilijkt worden.

De heer Schouten wil dat de studenten het Museum Van Meerten als een tehuis zullen gaan beschouwen, als een fraai tehuis waar alles ideaal is; een tehuis zooals bijna niemand ongelukkig ooit zal kunnen bezitten....

En hij verwacht veel daarvan.

Niet alleen bouwkundigen zullen nut er van trekken; moet niet ook een werktuigkundige trachten zijne werktuigen zoo fraai als mogelijk van lijn te maken.

Het schoone is meestal ook het eenvoudigste en sterkste — ziedaar een waar woord.

En civielen? De leelijke bruggen duiden op een ruim arbeidsveld. Sterk en schoon kan ook dáár samen gaan.

En waar leert men 't ware mooie beter, dan in eene waarlijk schoone omgeving?

Wie begrijpt wat mooi is, gevoelt ook het leelijke en wijkt daarvoor terug.

Maar basta nu.

We zullen u niet langer ophouden met 't Huis. Alleen wat cijfers nog.

Toen eenige jaren geleden er sprake van was het Huis Van Meerten te verkoopen, bracht men eenige dagen voor den verkoop, geld genoeg bijeen om met behulp van eene hypotheek, het huis te koopen.

Dit geschiedde voor f 65,500.

Een dertigtal kunstliefhebbers brachten f 39,500 bijeen.

Het overige werd door hypotheek aangevuld.

Men wil nu deze hypotheek f 26000 aflossen.

f 10,000 gaf de gemeente Delft, eenige groot-industriëlen begrijpend van hoeveel belang het is, dat de toekomstige ingenieurs, een deel van de toekomst mede van geheel het land, aesthetisch ontwikkeld zijn, brachten ook het hunne bij, maar nog resten er eenige duizende guldens die niet gegeven zijn.

Is het nu niet plicht van Delftsche studenten het hunne hiertoe bij te dragen?

Hoe klein de gift ook zij, ze zal welkom zijn. Een album, dat der regeering aangeboden wordt, zal alle namen bevatten van hen die meededen aan het geschenk. Moeten in dat album slechts enkele Delftsche studenten-namen komen? Dat mag toch niet?

Wie alsnog wat geven wil zende dit met opgave van naam aan den heer J. L. Schouten, Civ. en Bouwk. Ingenieur, fabrikant van gebrand glas, Schoolstraat 7, Delft, secretaris-penningmeester van het Comité, dat uit bovengenoemde kunstliefhebbers gevormd werd, of aan de Redactie van dit blad.

Mogen velen zich gedrongen voelen tot geven, waar het doel zoo werkelijk het steunen waard is.

Een woord van dank past hier aan den heer J. L. Schouten die bereidwillig mij in staat stelde een en ander van het Huis Lambert van Meerten te vertellen.

V. B.

ADVERTENTIEN.

SALON DE COIFFURE.

Special pour Messieurs.

JOH. MULLER, Choorstraat 42.

DELFTSCHE LIMONADE-SIROPEN.

AARDBEIEN, ANANAS, CITROEN,
FRAMBOZEN, GRENADINE, KERSEN,
MANDARIJN en SINAASAPPEL,

per flesch f 0,75, 6 flesschen franco door Nederland.

Aanbevelend,

W. DE HOOGH.

Nieuwe Langendijk 50, DELFT.

THEOSOPHIE.

De uitgaven van de Theosophische Uitgevers-Maatschappij zijn voorradig in den Boekhandel J. WALTMAN Jr., Binnenwatersloot 33.

VERSCHEENEN: een goedkope uitgave van

BEETS' Gedichten,
2 dln gebonden in geheel linnen
banden f 2,50.

Voorhanden bij J. WALTMAN Jr., Boekhandel, Binnenwatersloot.

Verschenen bij J. WALTMAN Jr., te Delft:

„STUDENTENLEVEN”,
Marsch, opgedragen aan de Nederl. Studenten, door een Oud-Student.

———— **PRIJS f 0,75.** ————

Soeben erschienen — Lieferung 1 — Preis 50 Pfg.

Jubiläumsausgabe

1880—1905

**Andrees Allgemeiner
Handatlas**

in 139 Haupt- und 161 Nebenkarten
nebst vollständigem alphabetischen Namensverzeichnis.
Fünfte, völlig neubearbeitete und vermehrte Auflage
herausgegeben von
R. SCOBEL
Verlag von Delhagen & Klasing in Bielefeld und Leipzig

Andrees Handatlas
erscheint, fünfundzwanzig Jahre nach der ersten Veröffentlichung, heute in fünfter, völlig neubearbeiteter Riesenaufgabe.

Andrees Handatlas
ist in diesem Vierteljahrhundert stets an der Spitze aller Konkurrenz-Unternehmungen geblieben.

Andrees Handatlas
ist der weitverbreitetste und beliebteste, weil vielseitigste, praktischste, übersichtlichste, preiswerteste aller Atlanten.

Andrees Handatlas
erscheint soeben in 56 wöchentlichen Lieferungen zu nur 50 Pf., um allen Kreisen die Anschaffung zu ermöglichen.

Die erste Lieferung
wird von nachstehender Buchhandlung bereitwilligst zur Ansicht vorgelegt.

Voor bestellingen beveelt zich aan de
Boekhandel J. WALTMAN Jr., te Delft.

Bij het koopen van

CORPSBEELDEN

wordt H.H. Corpsleden aanbevolen bijzonder te willen letten op het **Senaatslak**, dat op elk beeld **moet zijn bevestigd**, wil men verzekerd zijn dat het **afgietsels** zijn van het **origineele Corpsbeeld**.

DE PRIJZEN ZIJN:

enkel beeld	f 4,25	}	Groot model.
beeld met voetstuk	f 5,75		
„ „ console	f 5,75		
enkel beeld	f 3,75	}	Klein model.
beeld met voetstuk	f 4,50		

Verkrijgbaar bij den Boekhandelaar

J. WALTMAN Jr., Binnenwatersloot 33.